

Arrest

nr. 57 441 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Wum (North West Province). U behoort tot de Santa Akum-etnie. Uw ouders overleden in de jaren '90. U trok daarna in bij uw tante langs vaderskant, (E.M.). In 2003 studeerde u af aan de universiteit van Yaounde in de richting 'English Private Law'. U moest hierna normaliter gedurende verschillende jaren stage volgen, maar u had niet het geduld om dit te doen. U probeerde bijkomende diploma's te behalen, maar u slaagde hier niet in. U schreef zich in 2007 in voor een opleiding aan de universiteit van Antwerpen, maar uw aanvraag voor een visum om in België te komen studeren werd in 2008 geweigerd. Nadien probeerde u het nog een tweede keer, maar uw visumaanvraag werd opnieuw geweigerd. Rond december 2008 sloot u in Akum, het dorp van uw vader, een traditioneel huwelijk met

(P.A.), iemand die u al tijdens uw studententijd had leren kennen. U begon in 2009 als secretaresse te werken voor de Société Damico Sarl van (M.T.). In augustus 2009 overleed de vader van uw echtgenoot. Uw echtgenoot werd opgeroepen om zich naar zijn (vaders) geboortedorp, Akum, te begeven. De volgende dag reisde u hem achterna. Daar aangekomen werd u erover geïnformeerd dat uw echtgenoot zijn vader als king's man moest opvolgen en dat hij bijgevolg de zorg voor de 3 vrouwen en de kinderen van zijn vader moest opnemen en de taken van zijn vader moest overnemen. U werd –als zijn echtgenote- verondersteld om in Akum te blijven. U moest ook naakt dansen voor de mensen van het paleis en het bloed van een parelhoen drinken. U weigerde dit alles en u zei tegen uw echtgenoot dat u uw werk niet kon opgeven en de traditie niet kon volgen. Daarom werd u opgesloten in een kamer. De moeder van uw echtgenoot haalde u na 3 à 4 dagen naar haar woonst, in de hoop u alsnog te kunnen overtuigen om in het dorp te blijven en de traditie te respecteren. U ontsnapte 's nachts uit haar huis en u keerde terug naar Yaounde. Uw echtgenoot belde u verschillende malen dreigend op met de boodschap dat u naar Akum moest terugkeren. Enkele maanden na uw terugkeer uit Akum, nog vóór kerstmis 2009, kwamen 2 mannen uit Akum in het gezelschap van (C.), de broer van uw echtgenoot, naar uw huis. Ze eisten dat u met hen meeging naar Akum. Ze vielen u aan en u begon te schreeuwen, waarop de burens kwamen kijken en de 3 wegliepen. U ging naar het '6ième commissariat' in Yaounde en vertelde wat er gebeurd was. De gendarmes gaven u een convocaties mee die u persoonlijk ging afgeven bij (C.), die in Yaounde woonde, en die u ervan verdacht uw woonplaats aan de 2 personen uit Akum te hebben getoond. Jullie gingen allemaal naar het commissariaat, waar de gendarmes besloten dat het ging om traditie en jullie Engelstaligen aanraadden om zelf jullie zaken op te lossen. Een tijd later, waarschijnlijk in november 2009, klopte een man bij u aan die zei uit Akum te komen en een boodschap voor u te hebben. Hij haalde een flesje uit zijn tas en gooide de inhoud over uw gelaat, dat zwaar verbrand werd. U werd gedurende 3 weken gehospitaliseerd. Nadien ging u naar Bamenda, om er bij uw tante (E.) in te trekken. U ging er naar de gerechtelijke politie om aangifte te doen van hetgeen u overkomen was. De politie beloofde een onderzoek in te stellen. Een week later keerde u terug naar uw huis in Yaounde en ging er opnieuw aan het werk. In maart 2010 kwamen 3 mensen naar uw huis, die u hard sloegen. U liep weg en zocht in Yaounde onderdak bij uw vriendin (Cl.). Nadien nodigde uw baas u uit om bij hem in te trekken. Hij regelde uw reis en u vertrok met hem vanuit de luchthaven van Yaounde met bestemming België. U kwam op 27 augustus 2010 aan en vroeg op 31 augustus 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat uw echtgenoot na de dood van zijn vader verondersteld werd om hem in diens geboortedorp Akum als king's man op te volgen en bovendien de zorg voor de echtgenotes en de kinderen van zijn vader op te nemen. U werd als echtgenote verondersteld om uw woonplaats Yaounde te verlaten en in Akum te gaan wonen en er volgens de traditie te leven. Omdat u dit weigerde, werd u in opdracht van uw echtgenoot in Yaounde 3 maal belaagd door bewoners van Akum, alsook door (C.), de broer van uw echtgenoot.

Er kan worden opgemerkt dat u bijzonder weinig overtuigende verklaringen aflegde over (de aanleiding tot) uw vervolging, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kan worden betwijfeld. Vooreerst wekt uw onwetendheid over de voorbestemming van uw echtgenoot om zijn vader op te volgen als king's man verbazing. Na de dood van uw echtgenoots vader in augustus 2009 begaf u zich - een dag later dan uw echtgenoot - naar Akum, waar u te horen kreeg dat hij zijn vaders functie als king's man moest overnemen en moest zorgen voor de 3 echtgenotes en de kinderen van zijn vader (gehoor CGVS, p. 6-7). U beweerde dit tot dan niet te hebben geweten (gehoor CGVS, p. 7) en -wat nog meer verbazing wekt- u beweerde zelfs dat u denkt dat uw echtgenoot dit voordien niet wist (gehoor CGVS, p. 7). Vermits u verklaarde in Akum een traditioneel huwelijk te hebben gesloten met uw echtgenoot (gehoor CGVS, p. 3 en 5) zou men toch mogen veronderstellen dat men u en uw echtgenoot bij die gelegenheid zou hebben geïnformeerd over de wijze waarop de traditie in Akum jullie leven in de toekomst zou bepalen. Voor wat uw echtgenoot betreft zou men er toch ook van mogen uitgaan dat iemand die voorbestemd is om na de dood van zijn vader een belangrijke taak als king's man te vervullen en hierbij ook de echtgenotes en de kinderen van zijn vader moet overnemen hierover op voorhand zou ingelicht worden, teneinde zich op deze taak te kunnen voorbereiden, vooral omdat uw echtgenoot niet in Akum woonde en dus nog veel te leren had.

Tevens legde u ook weinig aannemelijke verklaringen af over de 1ste keer dat personen uit Akum bij u thuis kwamen en eisten dat u terug naar Akum zou komen. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (dd. 9 september 2010) verklaarde u dat u toen werd tegengehouden door 2 mannen uit Akum, die u probeerden te ontvoeren, maar dat u zich verzette (vragenlijst CGVS, p. 2, pt. 5). Voor het Commissariaat-generaal stelde u dat deze 2 mannen bij u thuis in Yaounde kwamen aankloppen

(gehoor CGVS, p. 9), hetgeen toch een andere voorstelling van de feiten is dan deze in de vragenlijst. Bovendien stelde u voor het Commissariaat-generaal dat deze 2 mannen vergezeld waren van (C.), de broer van uw echtgenoot, terwijl in de vragenlijst volstrekt geen sprake was van (C.). Verder stelde u voor het Commissariaat-generaal dat u na de komst van de 2 mannen uit Akum en (C.) naar het '6ième Commissariat' ging om aangifte te doen van wat gebeurd was. Volgens u zou de politie u een convocatie hebben gegeven die u bij (C.) thuis (in Yaounde) ging afgeven (gehoor CGVS, p. 10). Niet alleen is het ongeloofwaardig dat de politie u (het slachtoffer) een convocatie zou hebben meegegeven met de opdracht deze aan (C.) (één van de daders) te geven, maar bovendien legde u onsamenhangende verklaringen af over wie op deze convocatie moest ingaan. Aanvankelijk verklaarde u dat de 2 personen uit Akum en (C.) naar het '6ième Commissariat' werden uitgenodigd, maar toen de interviewer van het CGVS u er attent op maakte dat u de namen van de 2 niet kende, paste u uw antwoorden aan en zei u dat alleen (C.)s naam op de convocatie stond en die van de 2 anderen niet (gehoor CGVS, p. 10). Gesteld dat alleen (C.)s naam op de convocatie stond, kan men zich wel afvragen waarom de 2 anderen zich dan ook geroepen voelden om naar het politiekantoor te komen, zoals u nochtans beweert (gehoor CGVS, p. 10).

Verder kan ook opgemerkt worden dat het bijzonder bevreemdend is dat u – na de tweede keer dat u door een man uit Akum belaagd werd en hierbij brandwonden opliep in uw aangezicht – Yaounde verliet en naar Bamenda ging, maar amper een week later weer terugkeerde naar uw eerdere woonplaats in Yaounde (gehoor CGVS, p. 11), terwijl u daar nota bene al 2 maal onheus werd behandeld door mensen uit Akum en (C.) bovendien wist waar u woonde. Het is des te merkwaardiger dat u niet in Bamenda bleef, omdat u uitdrukkelijk stelde dat de politie van Bamenda waar u klacht bij indiende met betrekking tot de opgelopen brandwonden in uw aangezicht, beloofde om een onderzoek te zullen instellen (gehoor CGVS, p. 11). Uw verantwoording voor uw terugkeer naar uw huis in Yaounde, met name dat het in Yaounde moeilijk is om er een betaalbaar huis te vinden (gehoor CGVS, p. 11), is weinig overtuigend, omdat men van iemand die in haar huis in Yaounde dermate ernstige verwondingen opliep en er al 2 keer met geweld werd belaagd, zou verwachten dat zij al het mogelijke zou doen om elders (bij vrienden, familie of kennissen) – en dan nog liefst buiten Yaounde - onderdak te zoeken. Verder is het ook merkwaardig dat – wanneer de bewoners van Akum werkelijk de intentie hadden om u naar Akum terug te halen om er uw plichten te vervullen, zij er na 3 bezoeken nog steeds niet in geslaagd waren om u hiertoe te dwingen, vooral gezien het numerieke overwicht van deze personen.

Dit alles roept vragen op naar de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Bovendien zijn een aantal van uw verklaringen tegenstrijdig met deze die opgetekend werden in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal.

Zo staat in de vragenlijst dat de vader van u echtgenoot 5 vrouwen had, die uw echtgenoot had geërfd (vragenlijst CGVS, p. 2, pt. 5), terwijl u het voor het Commissariaat-generaal had over 3 vrouwen (gehoor CGVS, p. 6 en 7).

Verder staat in de vragenlijst dat 'ze' (zonder verdere precisering) u [na uw weigering om in Akum te blijven] naar uw schoonmoeder stuurden om u door haar te laten overhalen en dat u op dat moment de kans zag om te ontsnappen (vragenlijst CGVS, p. 2, pt. 5), daar waar u tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde dat het uw schoonmoeder zelf was die tijdens uw opsluiting langskwam, u meenam naar haar eigen woonplaats, waar ze u te eten gaf en dat u de daaropvolgende nacht uit haar woning ontsnapte (gehoor CGVS, p. 8).

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in bijkomende mate.

Een aantal van uw verklaringen over uw reis zijn evenmin overtuigend.

U verklaarde dat uw baas, (M.T.), uw reis regelde en dat hij documenten voorzag voor u. Op de vraag welke documenten het waren antwoordde u vreemd genoeg dat u ze niet zag (gehoor CGVS, p. 12). U ontkende tot 2 maal toe zelf uw paspoort te hebben getoond aan de checkpoints in Yaounde of België en beweerde dat uw baas dit [in uw plaats] deed (gehoor CGVS, p. 12). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat een niet-EU-burger die België binnenkomt persoonlijk zijn paspoort aan de grenscontrolepost van de luchthaven Brussel Nationaal moet tonen, hetgeen volkomen ingaat tegen uw eerdere beweringen hieromtrent. U kon niet antwoorden op de vraag of u als de echtgenote van uw baas reisde (gehoor CGVS, p. 12) en u kon geen verklaring geven voor het feit dat u niet met uw eigen paspoort naar België reisde, maar met reisdocumenten die uw baas voor u verkreeg (gehoor CGVS, p. 12), terwijl uit uw verklaringen nochtans blijkt dat u in 2005 een eigen paspoort heeft verkregen (gehoor CGVS, p. 13).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten veranderen voorgaande opmerkingen niet. De 2 foto's waarop u te zien bent met brandwonden in het gelaat tonen aan dat u dergelijke verwondingen opliep, maar geven volstrekt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze opliep. Vermits de geloofwaardigheid van uw vervolging hiervoor werd betwijfeld, kunnen ook uw verklaringen over de omstandigheden waarin u deze brandwonden opliep worden betwijfeld. Voor wat de kopie van uw identiteitskaart (nr. 102397069) van Kameroen betreft kan worden opgemerkt dat deze uw identiteit en nationaliteit bewijst, waaraan hier niet wordt getwijfeld.

U legde geen documenten voor om uw reisweg van Yaounde tot België te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster doet opmerken dat zij inderdaad niets afwist van de voorbestemming van haar echtgenoot en dat zij zelfs denkt dat hijzelf het ook niet wist. Bij het afsluiten van het huwelijk werden dienaangaande geen vragen gesteld, zeker nu beide echtgenoten een stedelijke cultuur hadden.

Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot niet de oudste zoon in het gezin was zodat men er wellicht kan van uitgaan dat op diens schouders toch meer verantwoordelijkheid zou gelegen hebben inzake dit soort tradities als die al dienden nageleefd te worden.

Verzoekster bevestigt haar verklaringen zoals weergegeven in het gehoorverslag van het CGVS van 22 november 2010. Zij meent dat er ingevolge een gebrekkige vertaling wellicht enkele verkeerde optekeningen gemaakt werden bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster bevestigt dat de procedure die werd gevolgd door het '6ième commissariaat' blijkbaar gebruikelijk is in Yaoundé.

Verzoekster bevestigt dat het handelt om drie vrouwen en de aanvankelijk ingevulde vragenlijst wellicht een materiële vergissing betreft.

Inzake de reisroute stelt zij nooit te hebben gereisd en geen verdere informatie kan verstrekken dan te verhalen hoe het werkelijk gebeurd is. Er kan een verschil zijn tussen de theoretische regels en de praktijk.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake de kernelementen van het asielrelaas, te dezen het feit dat haar echtgenoot ingevolge de dood van zijn vader hem moest opvolgen als "king's man".

Verzoekster voert inzake haar profiel aan dat zij in 2003 afstudeerde aan de universiteit van Yaoundé in de richting 'English private law' en later stage liep bij de 'Galaxy chambers' met als jobinhoud het verdedigen van mensen tijdens rechtszaken (administratief dossier, stuk 3, p.5). Derhalve dient aangenomen te worden dat zij over voldoende intellectuele capaciteiten beschikt en bekend is met het familie- en procesrecht.

Gelet op de lange duur van de relatie die verzoekster had met haar echtgenoot is het niet aannemelijk dat zij verklaarde *“ik wist zelfs niet dat hij verondersteld werd om de king's man te worden”* evenals *“ik weet zelfs niet of hij het wist dat hij zijn vader moest opvolgen”* (*ibid.*, p.7). Blijkens haar verklaringen betreft de functie van “king's man” een belangrijke functie aangezien elke wijk er één heeft, hij de rechterhand is van de chieft, de chieft kan vertegenwoordigen en gerespecteerd wordt (*ibid.*, p.7-8). Derhalve is het in het geheel niet aannemelijk dat verzoekster (en haar echtgenoot), universitair geschoold en in een jarenlange relatie met haar echtgenoot, niet op de hoogte zou(den) zijn van de mogelijke erfopvolging. Waar verzoekster verklaarde dat de opvolging een traditie is en *“zelfs de mannen mogen het niet weten, maar ze doen het in beperkte kring”* dient te worden vastgesteld dat dit niet te verzoenen is met de door haar aangehaalde publieke en door de maatschappij gerespecteerde uitoefening van de functie. Voormelde verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid omtrent de aangevoerde feiten.

Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij coherente verklaringen aflegt inzake (i) de wijze en de personen die bij haar thuis kwamen en eisten dat ze naar Akum terugkeerde (ii) het aantal vrouwen dat de vader van haar echtgenoot had (iii) het feit of het al dan niet haar schoonmoeder was die haar eten gaf en haar hielp te ontsnappen. Het is te dezen niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat haar verklaringen verkeerd vertaald werden. Voormelde vaststellingen ondergraven verder haar geloofwaardigheid.

Het opgeworpen vermoeden inzake het verschil tussen de theoretische regels en de praktijk inzake de grensoverschrijding kan niet aanvaard worden als verklaring dat zij, zeker in het post-9/11-tijdperk, haar paspoort niet zou hebben getoond.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd zodat zij door de Raad wordt overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3. Verzoekster voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus en beroept zich dienaangaande op dezelfde feiten en gegevens voor haar vluchtelingenrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS